

Kad se dova pretvori u djelo

Dova i djelo dva su različita pojma, a oba su povod spuštanja Božije milosti. Rad priziva Božiju milost, baš

kao i dova. Rekao je Allah Uzvišeni:

Reci: "Vi radite, a Allah, kao i Njegov Poslanik, vidjet će vaš rad!" (Et-Tevbe, 105)

A ko bude učinio i koliko trun dobra, vidjet će ga. (Ez-Zilzal, 7)

Također, dova je ključ za otvaranje Božije milosti:

Pozovite Me, Ja ću vam se odazvati! (El-Mu'min, 60)

Međutim, nije moguće ispunjenje svega što čovjek traži, i to prema općem poretku u kosmosu.

Čovjek nekad moli Allaha za ono čije ispunjenje nije moguće uzimajući opći poredak u kosmosu (sudbinu i predodređenje), pa mu zahtjev ne bude ispunjen.

Nekad odgovor ili brza uslišanost ne vodi dobru po onog koji dovu čini, pa u čemu onda skončava trud koji čovjek ulaže u dovi?

Odgovor bi glasio: Dova se sama po sebi preobražava u dobro djelo i u ibadet koji priziva Božiju milost na onog koji čini dovu.

Stoga sudbina i predodređenje ne prigušuju dovu, jer Uzvišeni Allah, ukoliko se ne odazove čovjekovoj molbi, pretvori je u djelo i u ibadet za koje nagradi i na Dunjaluku i na Ahiretu.

Islamski tekstovi prepuni su naznaka koje upućuju na ovo precizno značenje pretvaranja dove u dobro djelo.

Hamad ibn Isa za Ebu Abdullaha Sadika, a.s., kaže sljedeće: "Čuo sam ga da kaže: 'Čini dovu, nemoj govoriti da je stvar gotova[1], jer dova je ibadet!'"[2]

U drugoj predaji od Ebu Abdullaha Sadika, a.s., stoji: "Dozivaj Ga, nemoj reći da je stvar gotova, jer dova je ibadet." Uzvišeni Allah kaže:

Oni koji iz oholosti neće ibadet da Mi čine – ući će, sigurno, u Džehennem poniženi!" (El-Mu'min, 60)[3]

To jest, ova stvar u okviru je Allahovog predodređenja i sudbine, i ne može se preći i [1]
prodrijeti u nju dovom.

[2] Vesailu-š-ši'a 4/1092; Usulu-l-Kafi, str. 516.

[3] Vesailu-š-ši'a 4/1092; Usulu-l-Kafi: El-furu', 1/94